

42. Ψυχίμ' ἀγάπη μου γλυκὴ,
 Τί μέρα τούτ' ἠδονική;
 Τί μοῖρα; καὶ τί ὥρα;
 Ὅπου σὲ βλέπω τώρα;
 Ποῦ τόσον ἔλειπες καιρόν;
 Εἰς τί στεριάν; εἰς τί νερόν;
 Εἰς ποιά βουνὰ καὶ δάση
 Ἡ τύχη σ' εἶχε χάσει;
 Ἄχ ἀκριβή μου ἔλα ἐδῶ
 Νὰ σ' ἀγκαλιάσω νὰ σ' ἰδῶ,
 Νὰ σὲ καταφιλήσω,
 Ταῖς φλόγαις μου νὰ σβύσω.
 Τὸ χεῖλι σου τὸ ὄροσερόν!
 Τὸ χεῖλι σου τὸ φλογερόν!
 Τὸ χεῖλι δός με πρῶτον
 Τὸ κέντρον τῶν ἐρώτων.
 Ποῦ τὴν ψυχὴν μου τὴν πλανᾷ,
 Καὶ τὴν μαγεύει σιγανὰ,
 Κι ἀπ' ὄλο τὸ κορμίτης
 Τὴν σύρνει σὰν μαγνήτης.
 Ἄ φῶς! ἄ βλέμματ'! ἄχ ματιές,
 Ὅπου πετᾶτε σὰν φωτιές,
 Ποῦ φεύγετε; σταθῆτε.
 Τὸ φίλημα δεχθῆτε.